

MUTS I A LA GÀBIA

Escric aquestes article per si torna a tenir un atac d'ira, aquest cop podria no tenir tanta sort com els altres. Per això vull explicar la veritat i no només la versió que van donar els mitjans de telecomunicació.

Aquell dimecres, quan em vaig aixecar, semblava un dimecres com els altres, però definitivament no ho va ser. A la tercera vegada de sonar el despertador, el vaig apagar, com sempre. Vaig anar a dutxar-me, però no hi havia aigua. Vaig pensar que ja trucaria al manyàen tornar de treballar. Per aquesta raó me'n vaig anar a vestir i després esmorzar, torrades amb melmelada sense mantega, ja que s'havia acabat. Vaig agafar les claus i vaig sortir per la porta o almenys això és el que em va semblar, perquè quan vaig mirar al meu voltant tornava a estar a casa. La primera vegada no em vaig alterar gaire ja que semblava un simple efecte secundari de la manca de son, així que vaig tornar a sortir per la porta, però em vaig trobar a dins altra vegada. Aquest cop ja em vaig començar a espantar i a la tercera i a la quarta ja no responia de les meves accions, així que ho vaig provar unes 20 vegades més. Cada intent es convertia en un intent fallit. Em vaig asseure al terra amb les mans al cap i recordo que vaig pensar: " Què faré ara, aquí atrapat? Què se'n farà de la fruiteria? Els clients es lliuraran a la competència i el meu negoci perdrà el prestigi què ha aconseguit".

Van trucar a la porta:

-Senyor Rossinyol, sóc el senyor Martínez del Departament Internacional Encarregat del Tractament Estratègic i Oficial de fets sobrenaturals del país. Estic aquí perquè els nostres indicadors han detectat una anomalia en el sistema provocada just en aquesta casa, nota alguna cosa diferent al seu entorn, vostè?

-No tot està igual que sempre. Excepte que quan intento sortir per la porta, torno a entrar a dins de la casa com si mai n'hagués sortit.

- Oh, magnífic! Fantàstic! Feia molt que no en vèiem un d'aquests. – vaig sentir que deia amb entusiasme-. Vosaltres, ràpid calculeu l'espai i el temps en metres cúbics variables i els altres evacueu l'edifici . I vostè, el de dins, no obri la porta fins que jo li digui que la pot obrir. El procés que s'està seguint aquí fora és secret nacional i si ho veïés, ho sento, però l'hauríem de matar. Ah! Intenti estar el més callat possible, no volem distraccions.

-Però, què és el que està passant?

-No li ho puc dir, si li ho digues...

-M'hauria de matar?

-Exacte, veig que va entenent la mecànica de la situació.

-I doncs, què he de fer?

- Té alguna finestra?

- Sí- vaig respondre estranyat.

- Tiri-s'hi! – va dir ell.

-Perdó?

- Que s'hi tiri, que obri la finestra i salti. Uns homes l'estaran esperant a baix amb un llit elàstic.

Al principi vaig pensar que tants anys fent aquella feina l'havia deixat tocat. Però en meditar-ho una mica vaig veure la meua oportunitat de sortir d'allà tot i que em tirava una mica enrere l'opció de morir aixafat contra el terra. Però vaig decidir fer-ho. Vaig anar a l'habitació, vaig obrir la finestra i vaig veure els homes allà a baix. Em vaig posar amb els peus a sobre de la finestra i amb les mans em vaig aguantar al marc. Vaig respirar fons i vaig saltar « avall que fa baixada!». Però no vaig caure al llit elàstic com m'esperava, sinó que vaig caure al menjador, a uns centímetres del televisor, el qual va fer tal bot que quasi em cau a sobre. Em vaig aixecar lentament i vaig anar enfurismat cap a l'entrada. Quan vaig tenir la porta als nassos vaig cridar-li enfadat:

-Ei, senyor Martínez! La seva brillant idea de la finestra no ha funcionat. Em podria explicar el què està passant a casa meua?

-Ho sento, no li ho puc explicar, ja ho sap.

-Des del dia que vaig comprar aquesta casa tinc dret legal a saber tot el que hi passa. Així que o m'ho explica o hauré de trucar a la policia.

-D'acord, no es posi així, home. A casa seva s'hi ha format un forat de cuc. Els elements que intentin traspasar el forat de cuc per qualsevol obertura de l'element afectat, es veuran immersos en un viatge espaciotemporal que els transportarà exactament on eren abans, cosa que suposarà un impediment a l'abandó de l'element en si.

No vaig entendre res del que va explicar, però crec que ho va notar, tot i no veure'm la cara, i per això va afegir: « El que vol dir que quan una persona o cosa intenta sortir torna a entrar, per tant és impossible sortir, però en canvi si que es pot entrar, però un cop s'hagi entrat es patirà la mateixa sort que tot el que estigui dins».

-I si ja ho sabia, perquè m'ha fet saltar per la finestra ?

-Per descartar totes les possibilitats. Si hagués pogut sortir ens hauríem trobat davant d'un forat de mig cuc i allò si que hagués sigut un problema, ja que hauria suposat tenir una obertura espaciotemporal al mig de la ciutat.

-Resumint: estaré aquí presoner tota la meua vida.

-Sí, però tranquil, que disposarà d'un tanc d'aigua i un altre de menjar per poder sobreviure.

Van restaurar l'edifici per poder col·locar l'abeurador i la menjadora. Consisteix en un cilindre penjat de la terrassa que per l'interior es divideix en dos, a una meitat hi ha l'aigua i a l'altra el menjar. Al final el cilindre es bifurca en dos cilindres que entren per la finestra de la cuina però que només s'activen quan es giren unes palanques. I quan s'acaba una meitat, només he de

trucar al senyor Martínez i em vénen a portar el que necessiti. També van posar unes reixes a les finestres perquè no pogués entrar res per error.

Al principi vaig tenir una fama considerable, sortia a la televisió cada dissabte a la tarda; "Tardes amb Joan Rossinyol: la vida dins del forat de cuc". Però al cap de poc la gent va començar a ignorar-me, així que el govern va haver de pensar altres maneres de sostenir-me i per això van decidir que casa meua seria el lloc més apropiat per convertir en una cel·la de màxima seguretat per a presos de nivell 22. Jo m'hi vaig negar, però no va semblar que els importés gaire, un dia van obrir la porta de casa i van tirar-lo dins. Originalment volien portar dos presos, però per sort es van adonar que la convivència no seria possible. Al principi no ens portàvem gaire bé, la veritat sigui dita, però ara la convivència és bastant agradable, és un home simpàtic, si no comptem el fet que és aquí per assassinat múltiple. Aquest mes només ha intentat matar-me dos cops, el rècord des que va arribar fa tres anys. Jo crec que simplement no em mata per no haver d'acostumar-se a un altre company de cel·la o pel fet de que el meu cos allà, sense poder-me treure, faria més aviat nosa. Almenys aquest és l'argument que li vaig donar l'última vegada. I jo ja m'he acostumat a tenir-lo aquí. La majoria de dies són agradables, ens aixequem, mirem la televisió una estona, ell fa exercici... Però els dies que es desperta amb el peu esquerre es pot passar fins a la hora de berenar intentant sortir per la porta, fins i tot alguna vegada ha intentat saltar per la finestra. Un dia em va caure just al costat mentre jo m'estava dutxant, quasi tinc un atac de cor.

A partir d'aquest article us seguiré informant diàriament en exclusiva dels successos aquí dins del forat de cuc.

Joan Rossinyol, Barcelona, Catalunya.